

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 7 kwietnia 1939 r.

Nr 31

USTAWA

Poz.: 205—z dnia 30 marca 1939 r. o zmianie prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym . . . 613

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

Poz.: 206—z dnia 24 marca 1939 r. o zwalnianiu od niektórych obowiązków, wynikających z ustawy o ochronie przed pożarami i innymi klęskami 614

207—z dnia 24 marca 1939 r. o przygotowaniu w czasie pokoju obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w dziedzinie budownictwa przemysłowego 615

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA

Poz.: 208—Przemysłu i Handlu z dnia 27 marca 1939 r. o urządzeniach przeładunkowych na morskich statkach handlowych 619

205

USTAWA

z dnia 30 marca 1939 r.

o zmianie prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym.

Art. 1. Prawo o postępowaniu wywłaszczeniowym z dnia 24 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 776) ulega następującym zmianom:

1) art. 38 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli wywłaszczona nieruchomość jest obciążona na rzecz osób trzecich, ustaloną sumę odszkodowania należy złożyć do depozytu sądowego celem jej podziału zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego, chyba że wywłaszczony i osoby trzecie zgodzą się na niezwłoczną wypłatę sumy.

§ 2. Sumę odszkodowania należy złożyć do depozytu sądowego także wtedy, gdy z powodu innych przeszkód prawnych lub z powodu odmowy przyjęcia odszkodowania niezwłoczne wydanie jej uprawnionemu jest niemożliwe.

§ 3. Na wniosek jednego z uprawnionych sąd przystąpi do niezwłocznego podziału sumy, złożonej w myśl § 1 do depozytu. Sąd dokona podziału:

- 1) tej sumy, którą wywłaszczający oznaczy jako niesporną przy złożeniu do depozytu, jeżeli oznaczy jako niesporną co najmniej 70%;
- 2) 70% złożonej sumy, jeżeli wywłaszczający oznaczy jako niesporną mniejszą część;
- 3) całej sumy, jeżeli wywłaszczający nie oznaczy części niespornej.”;

2) art. 39 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Wyjąwszy przypadki, przewidziane w artykule poprzedzającym, suma odszkodowania, ustalona orzeczeniem wojewody, powinna być przez wywłaszczającego wypłacona uprawnionemu niezależnie od tego, czy zażądał on ustalenia odszkodowania przez sąd.

§ 2. Jeżeli wywłaszczający kwestionuje wysokość ustalonego odszkodowania, winien on wpłacić uprawnionemu jego część niesporną, co najmniej jednak 70%. Sporna część odszkodowania powinna być złożona do depozytu sądowego.

§ 3. Wywłaszczający powinien niezwłocznie zapłacić odszkodowanie, jeżeli objął już nieruchomość w posiadanie.”;

3) art. 44 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Wywłaszczonemu służy prawo pierwokupu co do wywłaszczonej nieruchomości.

§ 2. Jeżeli wywłaszczenie dotyczyło większej ilości osób, zawiadomienie interesowanych może być dokonane za pomocą obwieszczeń publicznych we właściwych gminach.

§ 3. Prawo pierwokupu nie dotyczy nieruchomości, wywłaszczonych na wniosek władz wojskowych.”

Art. 2. § 1. Przepisy ustawy niniejszej stosuje się do spraw, będących w toku.

§ 2. Jeżeli przed dniem wejścia jej w życie suma odszkodowania została już złożona do depozytu sądowego w myśl art. 38 § 1 — sąd wezwie wywołującego do oświadczenia w ciągu dni 14, jaką część tej sumy uważa za niesporna, po czym dokona podziału, stosując art. 38 § 3.

§ 3. Jeżeli suma złożona została do depozytu w myśl art. 38 § 2 przed dniem wejścia w życie ustawy niniejszej — sąd wypłaci uprawnionemu sumę odszkodowania, stosując przepisy art. 39 § 2, po wezwaniu wywołującego, w miarę potrzeby, do oświadczenia w ciągu

dni 14, jaką część sumy odszkodowania uważa za niesporna.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz innym ministrom — stosownie do zakresu ich działania.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie siedmiu dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów

i Minister Spraw Wewnętrznych:

Sławoj Składkowski

206

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 marca 1939 r.

o zwalnianiu od niektórych obowiązków, wynikających z ustawy o ochronie przed pożarami i innymi klęskami.

Na podstawie art. 29 ust. (2) ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o ochronie przed pożarami i innymi klęskami (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 365) zarządza się co następuje:

§ 1. Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają przepisy ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o ochronie przed pożarami i innymi klęskami (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 365), paragrafy, powołane bez bliższego określenia, oznaczają przepisy rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Od obowiązków, określonych w art. 28, zwalnia się:

- 1) posłów na Sejm i senatorów;
- 2) zawodowych konsulów państw obcych i przydanych im zawodowych urzędników oraz członków ich rodzin prowadzących wspólnie z nimi gospodarstwo domowe, jeżeli posiadają obywatelstwo państwa wysyłającego i z zastrzeżeniem wzajemności.

§ 3. Od obowiązków, określonych w art. 28 ust. (2) pkt 1), 2) i 3), zwalnia się:

- 1) funkcjonariuszów państwowych i pracowników kontraktowych w urzędach państwowych oraz pracowników przedsiębiorstw, zakładów i instytucji państwowych;
- 2) sędziów i prokuratorów sądów powszechnych, sędziów sądów administracyjnych oraz asesorów i aplikantów sądowych;
- 3) personel nauczający i pomocniczy w szkołach państwowych, publicznych i prywatnych wszystkich kategorii, stopni i typów;

4) przełożonych gmin i urzędujących ich zastępców, sołtysów i urzędujących podsołtysów, funkcjonariuszów samorządowych i pracowników samorządowych przedsiębiorstw, zakładów i instytucji;

5) pracowników zakładów użyteczności publicznej;

6) pracowników prywatnych przedsiębiorstw, zakładów i instytucji, które pracują na rzecz obrony Państwa;

7) pracowników instytucji ubezpieczeń społecznych i Funduszu Pracy;

— jeżeli w czasie pożaru lub innej klęski spełniają obowiązki wynikające z ich stanowiska.

§ 4. Od obowiązków, określonych w art. 28 ust. (2) pkt 4), zwalnia się:

1) osoby czasowo w gminie przebywające;

2) osoby nie będące właścicielami lub użytkownikami nieruchomości położonych na obszarze gminy miejsca ich zamieszkania;

3) kobiety;

4) mężczyźni do lat 17;

5) czynnych członków Korpusu Technicznego Związku Straży Pożarnych R. P. oraz czynnych członków straży pożarnych i okręgowych pogotowi pożarnych;

6) uczniów szkół średnich, szkół zawodowych i słuchaczy rzeczywistych szkół akademickich;

7) uczniów kursów (szkół) wojskowego przysposobienia specjalnego;

8) duchownych i zakonników uznanych w Państwie wyznań religijnych oraz uczniów seminariów duchownych i nowicjuszów zakonów.